

Sygn. akt V KK 133/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 lipca 2016 r.,
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
sprawy **M. G.**,
skazanego z art. 286 § 1 k.k.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego we W.
z dnia 7 października 2015 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego
z dnia 5 marca 2015 r.,

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 5 marca 2015r. M. G. został skazany za popełnienie dwóch oszustw, za które wymierzono mu karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, warunkowo ją zawieszając na okres próby wynoszący 3 lata, oraz grzywnę w wymiarze 164 stawek dziennych po 10 zł każda; na podstawie art. 46 § 1 k.p.k. oskarżony został nadto zobowiązany do naprawienia w całości szkód wyrządzonych tymi przestępstwami.

Po rozpoznaniu apelacji wywiezionej przez obrońcę oskarżonego, wyrokiem Sądu Okręgowego we W. z dnia 7 października 2015r., zaskarżone orzeczenie zostało utrzymane w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego złożył obrońca skazanego, podnosząc w niej zarzut wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. z powodu zmaterializowania się negatywnej przesłanki procesowej z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 9 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. przez skazanie M. G. za czyn nieobjęty aktem oskarżenia, a następnie inne rażące i mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia uchybienia, to jest: naruszenie zasady bezstronności (art. 4 k.p.k.), domniemania niewinności (art. 5 k.p.k.), swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.), naruszenie art. 410 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. W konsekwencji wniósł o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

W pisemnej odpowiedzi na ten nadzwyczajny środek zaskarżenia prokurator Prokuratury Okręgowej w B. wniósł o jego oddalenie z powodu oczywistej bezzasadności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja była oczywiście bezzasadna, co przy niestwierdzeniu podstaw określonych w art. 536 k.p.k., skutkowało jej oddaleniem w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Chybione było twierdzenie o nierespektowaniu przez Sąd *a quo* granic tożsamości czynu, a co za tym idzie wystąpieniu wskazanej w kasacji negatywnej przesłanki procesowej. Skazanemu w ramach czynu I aktu oskarżenia zarzucono działanie wspólnie i w porozumieniu z innym współsprawcą, którym był J. K. Oskarżony ten w trakcie postępowania jurysdykcyjnego zmarł, wobec czego umorzono w odniesieniu do niego postępowanie karne (k. 1610, 1620, t. IX). Zawartość opisowa czynu przypisanego skazanemu w pkt I wyroku Sądu Rejonowego była taka sama, jak w akcie oskarżenia bez wskazania jedynie współoskarżonego z imienia i nazwiska. Z punktu widzenia granic tożsamości czynu i zakreślonych aktem oskarżenia ram odpowiedzialności karnej skazanego pozostawało to jednak bez znaczenia. Fakt umorzenia postępowania wobec współsprawcy z powodu jego zgonu nie wykluczał natomiast czynienia

wszechstronnych ustaleń faktycznych dotyczących sposobu działania sprawców, co w oczywisty sposób wiązać się musiało z rekonstrukcją także i zachowania J. K. Tezy o naruszeniu z tego powodu prawa do obrony skazanego czy też o błędnych ustaleniach faktycznych, podobnie jak i powtórzenie omawianego zarzutu za apelacją (określonego wówczas jako obraza art. 410 i 424 § 1 k.p.k.), przekonywały w sposób nie budzący wątpliwości o pozorności twierdzenia o wystąpieniu bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. Rzeczywistą intencją skarżącego uciekającego się do takiego zabiegu było ominięcie w ten sposób znajdującego *in concreto* zastosowanie zakazu sformułowanego w art. 523 § 2 k.p.k. Z tego też powodu oceniono ten zarzut jako oczywiście bezzasadny, nie znajdując jednocześnie podstaw do badania pozostałych, będących kopią apelacji. Takie stanowisko odpowiada prezentowanej w tej materii w orzecznictwie Sądu Najwyższego i w doktrynie wykładni przepisu art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k., zgodnie z którą podniesienie uchybień określonych w art. 439 k.p.k. nie otwiera drogi do formułowania zarzutów innych, aniżeli oparte na bezwzględnych przyczynach odwoławczych. W sytuacji, gdy nadzwyczajny środek zaskarżenia zawiera zarzuty nierespektujące tego warunku, nie podlegają one rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy jako niedopuszczalne z mocy ustawy. Tylko takie rozumienie omawianego ograniczenia oddaje jego istotę, wykluczając podejmowanie przez skarżących (innych niż podmioty z art. 521 k.p.k.) zabiegów ukierunkowanych na obejście dyspozycji art. 523 § 2 k.p.k. Żaden z zarzutów, poza pkt I kasacji, nie wskazywał na bezwzględne przyczyny odwoławcze, przez co nie mógł podlegać merytorycznej ocenie.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w dyspozytywnej części postanowienia. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.